

Rytais, kai tekanti saulė apšviečia namų duris, kai naktį pasivaikščioti į mišką išėjusios mažosios pušys sustingsta laukymėje, kai prabunda paukščiai ir šnabzdėtis ima smilgos prie namo, prekės ženklą „Darna“ kūrėjai AGNIETA ir DARIUS JONIKAI sėdi sukryžiaavę kojas ant jogos kilimų ir medituoja. Saulė, gamta, namai, jiedu, jų mintys, kūryba, darbai ir yra darna.

Su savimi, kitais bei pasauliu.

DARNOJE

Tekstas: Laisvė Radzevičienė

Nuotraukos: Lina Juškauskaitė

– Šiuose namuose, rodos, turite viską, ko tik galima norėti – gražius santykius, įdomius darbus. Ar dar kokių svajonių užrašėte per Naujuosius?

Agnieta: Labai norėjau užrašyti, o ir laikas buvo geras – jaunatis. Nepavyko, bet tai nereiškia, kad nebesvajuju. Jaučiu, kad šiais metais mane apšėdo mintis keliauti. Šiąnakt net sapnavau, kad esu Azijoje. O dar norėčiau būti labiau tikra sau ir kitiems. Pastaruojau metu itin daug galvoju apie emocijas ir tai, kaip jas priimti.

Darius: Mano svajonės labiau žemiškos, susijusios su darbu. Žinau, kad Agnieta nori keliauti, taigi dabar galvoju, kaip suderinti darbą ir keliones.

Agnieta: Mums labai patinka viską derinti. Anksčiau su Dariumi kūrėme drabužius vyrams, jų idėja buvo visiškai kitokia nei tų, kuriuos kuriame šią dieną. Atėjo laikas, nebetikėjome jais, panorome į viena sujungti savo darbą, mintis, gyvenimo būdą. Nesmagu gyventi, kai viskas – į skirtingas puses. Dabar vėl atėjo laikas, kai kirba mintys jungti naujas veiklas ir potyrius.

Darius: Norėtume, kad mūsų kelionėse rastųsi prasmė.

– Lyg ir įprasta prasmės ieškoti vėlesniame amžiuje... Sulaukę penkiasdešimties žmonės parduoda verslus ir nusprendžia gilintis į save. Nesate per jauni tokiems reikalams?

Darius: Man jau trisdešimt. Agnie-

tai – dvidešimt šešeri. Mokomės sąmoningumo, mėginame eiti šituo keliu.

Agnieta: Man keista tokia nuostata – dabar dirbsiu, darysiu karjerą, arsiu iki penkiasdešimties, o gal ir dar ilgiau, o kai išeisiu į pensiją, pradėsiu skaityti, bendrausiu su draugais, anūkiais, keliausiu. Tačiau iš kur žinai, kad sulauksi? Iš kur žinai, kad penkiasdešimties norėsis tai daryti? Nė vienas nežinome. Neaišku, ar rytojus išauš, tai kam kurti tokias iliuzijas? Ir jei žmogus gyvena kitaip visą laiką, tai jam tikrai nepavyks vieną dieną persiversti – kitaip gyventi, kitaip mąstyti. Man nesinori savo dienų skirti laukimui ir svarstymui, ką darysiu ateityje. Dabar tas laikas keistis, kai turi sveikatos, jėgų – tik pirmyn.

– Daugelio dalykų mes išmokstame šeimoje. Šiandien daug kartų girdėjau – čia tėčio jogos vieta, o mama taip sako. Nuo šeimos gyvenimo būdo sunku pabėgti?

Agnieta: Gali, bet tai padaryti sunku.

Darius: Agnietos tėvai buvo visa ko pradžia, tikrai.

Agnieta: Jie man davė klausyti seminarų apie šeimą, išmokė mąstyti apie gyvenimo tikslą, jie visada palaikė mane, kad ir ką rinkčiausi. O rinkausi daug ir dažnai – metu vieną mokyklą, pereinu į kitą, įstoju į universitetą, metu, išvažiuoju į užsienį. Nežinau, ko anuomet ieškojau, bet man atrodė – jei nepabandysiu, tikrai gailėsiuosi. Vis svarsčiau – gal ten geriau? Gal ten mano laimė? Tėvai viską leido, jie palaikydavo kiekvieną mano mėginimą. Noriu piešti – perka dažų, noriu fotografuoti – namo parneša fotografijos techniką. Nuolat pati matydavau juos ieškančius, daug kuo besidominčius, savirealizacija jiems itin svarbi.

– Įdomu, kaip judu su Dariumi, tokie panašūs, susitikote?

Agnieta: Tai – stebuklas.

Darius: Jei ne viena akimirka, būtume prasilenkę ir nepamatę vienas kito. O Agnieta būtų išvažiavusi iš Lietuvos.

Agnieta: Su tėvais grįžome iš slidinėjimo kalnuose. Buvo sunki kelionė, sudėtingas skrydis. Padėjusi lagaminus, visai be jėgų, vis tiek išbėgau į vakarėlį – kažkodėl būtinai reikėjo atsirasti tame psichodelinio transo karnavale. Jame ir susipažinau su Dariumi. Per savaitę, kurią turėjome iki mano išvykimo, abu supratome, kad daugiau vienas be kito gyventi negalėsime.

Darius: Tačiau po savaitės Agnieta išskrido...

Agnieta: Lietuvoje studijavau kūrybines industrijas, Anglijoje radau tai, kas man atrodė įdomu. Braitone, Sasekso universitete, pradėjau studijuoti mediją ir kultūrą. Be Dariaus ten ištvėriau metus, bet per juos gavau daugybę naudingų dalykų, tai buvo visai kitokie mokslai, kitokie profiliai. Grįžusi į Vilnių universitetą baigiau čia. Viskas susidėliojo tai, kaip reikia.

Darius: Mūsų su Agnieta gyvenimo tikslai panašūs, vertybės – tokios pat, mums patinka ta pati veikla. Galime būti kartu visas dienas – nepabosta.

Agnieta: Pažintis pakeitė mūsų abiejų gyvenimus. Abu atsisakėme alkoholio, pradėjome maitintis sveikiau.

Darius: Iki susitikimo gyvenome kažkaip ne taip, blogai jautėmės, bet nežinojome, kodėl. Tuo metu jau buvau baigęs Kostiumo dizaino studijas Vilniaus dailės akademijoje, pradėjęs savo verslą – su kolega kūrėme vyriškų drabužių liniją. Agnietos atsiradimas viską pakeitė, netgi verslo idėjas. Gimė „Darna“ – mada kūnui ir sielai, deklaruojanti darnų gyvenimo būdą, darnius santykius, darnią būtį pasaulyje.

Agnieta: Su Dariumi kūrėme vyriškus drabužius, tai buvo džinsai, nertiniai, švarkai – stilingi vakarėlių drabužiai. Kai į vakarėlius patys pradėjome nebevaikščioti, viskas lyg ir ėmė strigti, matyt, patiems tapo neįdomu, ką darome. Dažnai pagalvodavome, kad būtinai reikia keisti, sugalvoti kažką naujo. Kartą, važiuodami

nuo jūros, vėl pradėjome apie tai kalbėti. Per tuos 300 kilometrų ir gimė „Darna“. Grįžę viską greitai užrašėme ant popieriaus, pasitarėme su tėvais, idėja visiems patiko.

Darius: Mūsų „Darnoje“ turėjo tilpti ne tik mada, bet ir gyvenimo būdas. Viskas, kas telpa į tą žodį.

– O kas į jį telpa?

Darius: Darna – tai harmonija.

Agnieta: Telpa viskas – nuo to, ką dedame į burną, kuo rengiamės, namai, atmosfera, kvapai, vaizdas, kurį matai pro langą. Bet kas gali būti dar nu arba nelabai darnu. Darna galvoje, neabejoju, nulemia ir išorę – kaip ir kuo rengiesi.

Darius: Darni mada – juk skamba gražiai.

Agnieta: Nuo tada kuriame kryptingai, stengiamės rinktis kuo natūralesnius audinius, ne vulgarias formas. Perspaustas seksualumas nėra darna, mums gražu, kai moteriška, kai subtilu. Esu ne kartą girdėjusi, kad moterims, kurios nenori demonstruoti savo kūno, yra sunku apsirengti, jos tiesiog neranda parduotuvėse tinkamų drabužių. Spalvas renkames iš gamtos – ir ramias, ir ryškias. Jos juk irgi veikia mūsų nuotaiką, emocijas – ramina arba aktyvina.

Darius: Akcentuojame moteriškąją energiją, moteriškumą. Iš senų laikų atėjusios žinios, kad apnuogintas moters kūnas netenka moteriškosios energijos.

Agnieta: Juk mūsų močiutės irgi kalbėdavo apie nužiūrėjimą. Būna, po

dienos labai blogai jautiesi, bet nežinai, kodėl. Yra žvilgsnių, kurie ištraukia jėgas. Anksčiau pati dažnai dėvėdavau kelnes, atrodė, patogu, o dabar su aptemptais džinsais jaučiuosi blogai, norisi tuojau pat užsivilkti tuniką. Ir su ilgu sijonu kitas jausmas nei su trumpu. Tik kol nesi pabandęs, to nežinai. Mane džiugina laišakai, kuriuos rašo „Darnos“ sukneles nešiojančios moterys: „Nežinia, ką darote su tais drabužiais, bet kartą pamėginęs nebėgali nešioti kitų“. Vadinasi, žmonės jaučia, su kokiomis mintimis, su kokia energija juos kuriame.

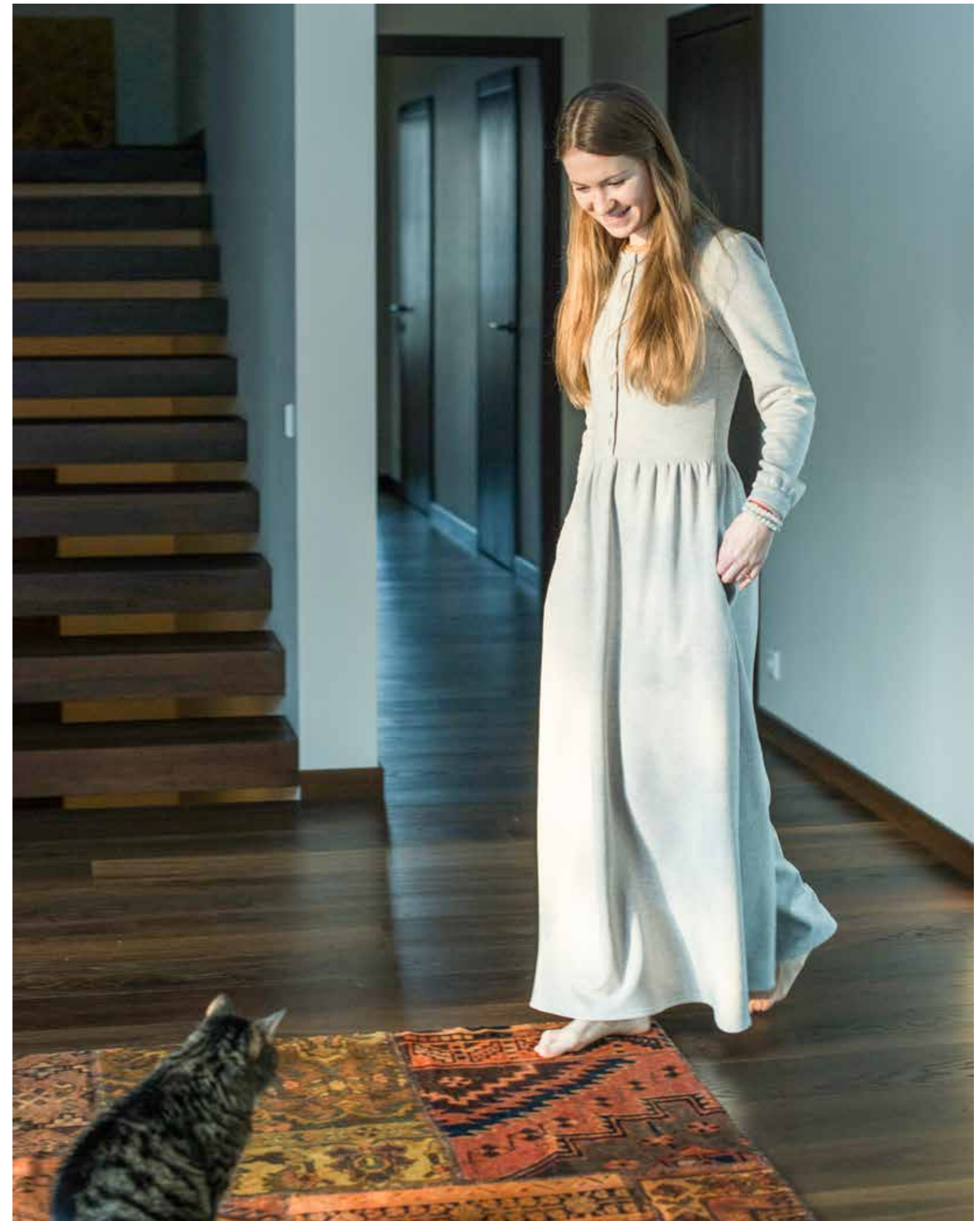
Darius: Drabužis skleidžia meilę, jei su meile jį kuri. Mes labai stengiamės drabužio kūrimo procesą pavirsti sąmoningu, smagiu, įkvėpti konstruktores ir siuvėjas. Kai rengiame fotosesijas, kviečiame fotografus ir modelius, kurie nevalgo mėsos ir nevartoja svaigalų. Tie žmonės spindi dar ir tai galima matyti nuotraukose.

Agnieta: Nuostabiausia, kad žmonės pajunta tuos mūsų linkėjimus. Jie veikia.

– Kiek metų mėsos patys nevalgote?

Agnieta: Jau ketverius.

Darius: Ir šį sprendimą nulėmė mūsų susitikimas. Iki tol turėjau nemažai sveikatos bėdų, buvo nemažai alkoholio, nemiegotų naktų. Gyvenimas kartu pradėjo pokyčius, o pokyčiai atnešė daugybę gražių dalykų. „Darna“ yra mūsų filosofija, per „Darną“ mes pasauliui transliuojame tai, kuo gyvename.

– Galima įtarti, kad šiuose namuose išvis nėra mėsos?

Darius: Kai pradedi mėsos nevalgyti, po kiek laiko nebesupranti, kaip galėjai ja maitintis. Nesame iš tų, kurie kitiems aiškina, kaip gyventi, mes tik bandome paaiškinti, kaip jaučiamės ir kokie pokyčiai įvyko mūsų gyvenime.

Agnieta: Kiekvienas turi pamėginti, kad suprastų – tinka jam tai ar ne. Lygiai tas pats ir su ilgais sijonais – kol nepamėgini jų nešioti, nepažįsti jausmo. Mes nusprendėme gyventi be mėsos, pabandėme, daugiau nebesinorėjo.

– Kokia yra darni jūsų diena?

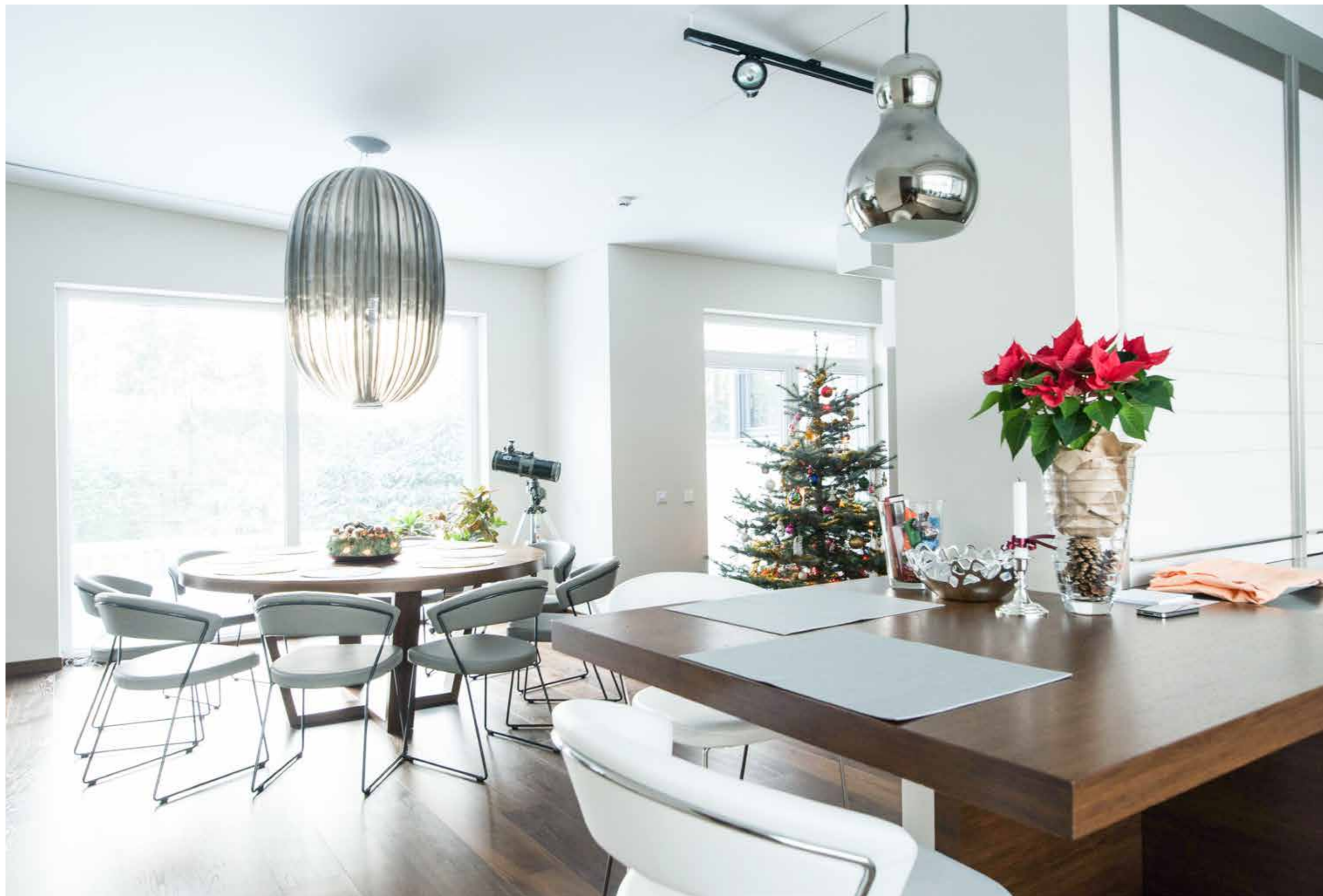
Darius: Atsikelti anksti. Bent jau penktą rytą, dar geriau – ketvirtą. Jei pavyksta – galima save sveikinti, gera diena prasidėjo.

Agnieta: Ryto laikas – magiškas. Anksti atsikėlęs spėji nusiteikti dienai, pabūti su savimi, pamedituoti. Kvėpavimo pratimai išlaisvina protą, po jogos kitaip jautiesi.

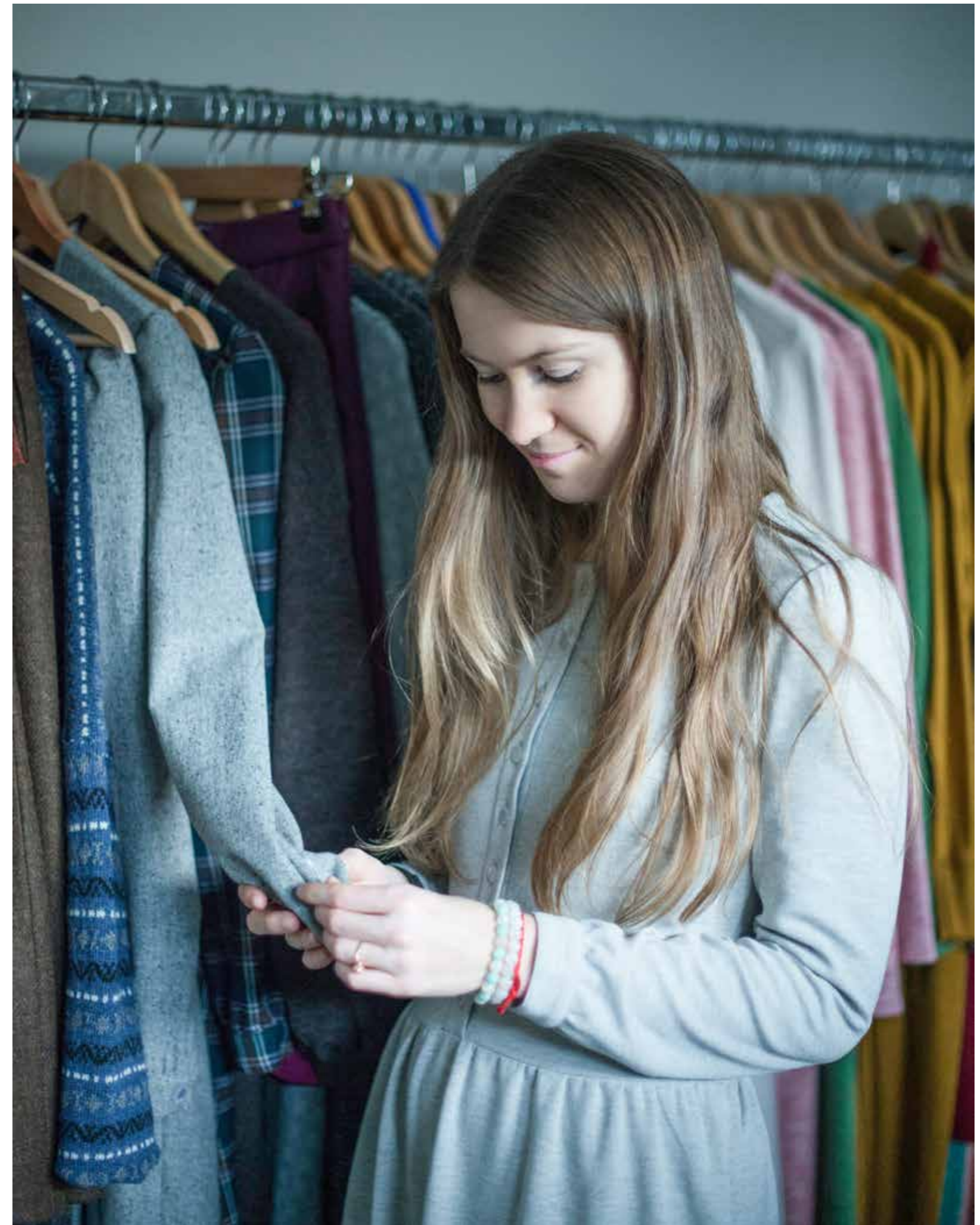
Darius: Jei diena neprasideda šitaip – jauti, kad kažko trūksta.

– Tuomet jūsų diena būna labai ilga?

Darius: Miegoti einame 10 valandą vakaro. Gali vėlai gulti ir anksti keltis, bet organizmas iškart pasiduoda, nesunkiai atsidursi ties išsekimo riba. Geriausias miegas yra nuo 10 valandos vakaro iki vidurnakčio, tuomet ilsisi nervų sistema. Gyvename natūraliu gamtos ritmu – keliamės, kai saulė teka, ir leidžiamės, kai ji leidžiasi.

„ Blogio energija mus veikia, užtat to daryti nereikėtų. Nereikėtų laukti, kol aplinkybės pasikeis, keistis reikia patiems.

–Tikriausiai nuostabu gyventi ir dirbti daroje? Daugybei šiuolaikinių žmonių tai yra siekiamybė.

Darius: Ir mes sakome, jog tai – mums dovana.

Agnieta: Jei negalėtume daryti to, ką darome, nežinau, kas būtų. Matyt, išvažiuotume į Himalajus.

Darius: Esu išbandęs darbą nuo aštuntos iki penktos vakaro. Lyg ir dariau, ką mėgstu, bet vakarais apimdavo depresija.

Agnieta: Prisimenu, grįždavai namo ir turėdavai pamiegoti, būdavai tarsi išsiurbtas, pervargęs. Žmogui daug jėgų duoda tikėjimas tuo, ką darai. Mokykloje dažnai svajodavau, kad noriu rašyti apie tai, kas man patinka, kuo tikiu, apie ką svajoju, kas man įdomu. Ir šiandien esu tikra: negalėčiau perlipti per save ir rašyti apie žmones ar reiškinius, kurie rodo blogą pavyzdį, kurie man atrodo beprasmiškai, neįdomūs.

Darius: Blogio energija mus veikia, užtat to daryti nereikėtų. Nereikėtų laukti, kol aplinkybės pasikeis, keistis reikia patiems.

Agnieta: Nuostabiausias pavyzdys man – močiutė. Jai 75-eri, ji yra

sveikuolių sąjungos narė, daug skaito, mokosi anglų kalbos, važinėja į ekskursijas, seminarus ir svajoja aplankyti draugę Indijoje. Močiutė niekuomet neliepia primygtinai sekti jos pavyzdžiu, elgtis taip, kaip ji, ne. Ji tik dalijasi tuo, ką patyrė, ką pati jaučia.

–Ar kada pagalvojote, kad po vieną jūsų keliai būtų kitokie?

Darius: Man net sunku įsivaizduoti, kur dabar būčiau ir ką veikčiau.

Agnieta: Dabar dažnai prisimename, kad susitikę daug apie viską kalbėdavomės, ypač apie dalykus, apie kuriuos negalėjome kalbėti su kitais. Pavyzdžiui, apie ateivius. Šiandien tai šiek tiek juokinga, o tada buvo be galo įdomu. Kitas žmogus kikentų, o staiga atsiranda toks, kuris supranta, lygiai kaip

tu pati domisi, skaito apie tai.

–Kalbėjote apie keliones. Ar galėtumėte pagyventi svetur?

Agnieta: Esame ieškojimuose...

Darius: Norime savo veiklą paskatinti naujomis galimybėmis, naujomis formomis. Galbūt Indijoje norėtume pasisemti patirčių.

Agnieta: Myliu Lietuvą, pagyvensi Anglijoje vertinu kiekvieną susitikimą, namus, artimus žmones ir gerai prisimenu jausmą, kai viso to nėra. Keliauti turime minčių, bet visam laikui – ne, neišvažiuotume. Aš labai pasiilgčiau tėvų, artimųjų ir bičiulių.

Darius: Mes tokie svajokliai, dešimtmečio plano neturime. Darbo daug, veikti yra ką, esame atviri gyvenimui ir jis, neabejoju, mums tikrai atneš kažką naujo. ✪

B23
MIESTO
ŽMOGUI

**NAUJI BUTAI
NAUJAMIESTYJE
UŽ BENE GERIAUSIĄ KAINĄ**

SUŽINOKITE DAUGIAU >>

www.b23.lt